

Милорадъ ся зачуди като ъж виде тѣй да плаче, и рече: »Не е ли баща ти или майка ти умрѣла, когато тѣй неутешително плачешъ?«

Съ голѣма мъка могла е Ружица да отговори: Какъ майка ѝ е отдавно умрѣла; а баща ми рече, живѣй още, ами твърдѣ горко.

На което рече Милорадъ: Богъ нека ся на него смилн!—ами ты имашъ твърдѣ милостиво сърдце любезно дете! Богъ нека го запази отъ искушенія!

»То е истина, рече капуджіята на Ружица, ты си твърдѣ милостива. Не плачи; защото тѣй неможа тѣзи работа на тебе да остава.«—

Добро е было дѣто е тъмничарѣтъ трѣгналъ; защото повѣче не бы могла Ружица да ся въздържи, а да не загърли баща си. Тя не е знаяла какъ е изъ тъмницата излѣзла.

РУЖИЦА ОТКРИВА НА БАЩА СИ ДА Е НЪГОВАТА ДЪЩЕРЯ.

Ружица е сичката нощъ въ твърдѣ жалостны мислы провела. Слабыжтъ ликъ на баща ѝ споредъ както го е въ тъмницата видѣла, былъ е всякоги предъ очытъ ѝ.

После единъ часъ ся пробудила; защото е знаяла, какъ господарѣтъ ѝ щялъ съ господина Рушимира на пѣтъ да трѣгне. Ружица е тутакси наклаа огънъ и направила на господаря си кафе. А